

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobce: **Občanské sdružení Pro Hanspaulku**, IČ 26607379, se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, zastoupený: JUDr. Ondřej Tošner, advokát se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl.m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti zúčastněné osoby: **xxxxxx**, bytem xxxxxxxxxxxx zast. JUDr. Rostislavem Dolečkem, advokátem se sídlem v Praze 3, Seifertova 9, proti rozhodnutí spr. orgánu ze dne 02.09.2014 č.j.: MHMP 1218103/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto mj. jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále také jen „*stavební úřad*“), ze dne 5.11.2013, čj. MCP6 064609/2013, sp. zn. SZ MCP6 049514/2012/OV/Ber. Ve správním řízení bylo vydáno pravomocné dodatečné povolení stavby „Bytový dům ozn. RII obsahující jednu bytovou jednotku včetně venkovního schodiště, teras opěrných zdí a zpevněných ploch na pozemku parcelní číslo 3083/134, katastrální území Dejvice, při komunikaci Hanzelkova“ (dále také jen „*stavba nebo předmětná stavba*“).

Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, které se obsahově kryjí s důvody podaného odvolání ve správním řízení. Uvedl, že stavbu nebylo možné povolit,

neboť je v rozporu s územním plánem, když nesplňuje požadavek koeficientu zeleně. Žalobce uvádí svůj orientační výpočet, podle něhož výměra zeleně činí 180 m², ačkoliv požadavek koeficientu by odpovídal více než 400 m². Žalobce uvádí, že nelze akceptovat zahrnutí plochy vjezdu (příjezdu do garáže) do plochy zeleně, takový postup by podle žalobce byl možný pouze tehdy, pokud by garáž nebyla využívána pro příjezd vozidel. Poukazuje na skutečnost, že stavby musí být napojeny na pozemní komunikaci, toto napojení musí splňovat požadavky na provoz automobilů, což nesplňuje zezeň, která tímto provozem bude ničena. I pokud by vjezd do garáže byl zatravněn, nesplňoval by požadavek na dopravu v klidu podle ust. čl. 10 odst. 3 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále také jen „*vyhláška o OTTP nebo vyhláška*“), neboť se musí jednat o zpevněnou plochu. Pokud by byla pravdivá argumentace stavebníka, že nelze postupovat podle Metodického pokynu k územnímu plánu, pak by nebyl splněn koeficient zeleně, neboť by nebylo možné započítat 73,2 m² plochy popínavé zeleně. Výpočet bilance zeleně pak není doložen v celé funkční ploše a nebyly předloženy podklady, z nichž by bylo možno ověřit správnost výpočtů. Doplněné tabulky z dokumentace pro obytný komplex Hanspaulka z roku 2003 jsou podle názoru žalobce nedostatečné, neboť neodráží aktuální stav v území. Uvádí dále, že původní územní rozhodnutí bylo sice změněno, tato změna se však netýkala nyní povolovaného domu RII, proti tomuto rozhodnutí pak byla podána u zdejšího soudu žaloby (sp. zn. zn. 11 A 95/2014). Žalobce nesouhlasí s tím, že pro výpočet splnění koeficientu zeleně v dané funkční ploše nemůže být rozhodný zamýšlený stav podle rozhodnutí o umístění staveb, ale skutečná výměra zeleně na pozemcích již zastavěných. Obdobně to platí i ve vztahu k domům RI a RII, které nejsou dosud realizovány. Není tak podle názoru žalobce možné prokázat soulad s požadavkem územního plánu na minimální výměru zeleně, aniž by bylo doloženo, jaká je skutečná výměra zeleně v dané funkční ploše u již realizovaných budov. Pokud tento postup nebyl dodržen, podle názoru žalobce došlo k porušení ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“). Nespolehlivost a neúplnost údajů pak podle názoru žalobce potvrzuje žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde přiznává, že některé údaje nejsou ověřitelné; to navíc za situace, kdy rozdíl mezi vypočtenou výměrou a minimální výměrou činí 2 m². Podle názoru žalobce ověřit deklarované výměry zeleně lze na podkladě dokumentace, kterou má úřad a stavebník, a na leteckých snímcích, stejně jako fyzickou obhlídkou místa, kdy zezeň je viditelná z ulice. Žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2009, sp. zn. 9 As 88/2008, který trvá na tom, aby procesní námitky byly řádně v odůvodnění rozhodnutí vypořádány.

Žalobce v žalobě dále uvádí, že povolovaná stavba překračuje výměru hrubých podlažních ploch, neboť z dokumentace není zřejmé, zda je splněn koeficient podlažních ploch pro danou funkční plochu, doložené údaje o hrubých podlažních plochách sousedních staveb podle názoru žalobce neodpovídají skutečnosti, neboť se nelze zahrnovat pouze plochy nadzemních podlaží, ale i podzemních, resp. zapuštěných podlaží využitých hlavní funkcí. Pokud by se plocha řešila stavbami Nové vily, potom je maximální kapacita plochy 3.180 m², bytové domy MI – MIII již vyčerpaly asi 1.785 m², pro domy RI – RIII tak zbývá asi 1.395 m², navrhované stavby domu RI a RIII vyčerpávají přes 1.300 m², pro další bytový dům RII již není dána kapacita funkční plochy. Žalobce uvedl, že podle jeho orientačního výpočtu činí hrubá podlažní plocha 670 m², nesouhlasí s tím, že se do této plochy nezapočítávají podzemní či polozapuštěná podlaží. Poukazuje na průvodní zprávu k Územnímu plánu hlavního města Prahy z roku 1999, a to na znění ke dni 14.9.2006, bod 8.3, kde je uvedeno, že se do hrubých podlažních ploch započítávají i plochy každého podzemního podlaží, když se jedná o směrnou část. Rozpor stavby s územním plánem pak nemůže zhojit dobrá víra stavebníka. Směrná i

závazná část územního plánu je závazná pro rozhodování v území, dělení mělo smysl pouze z hlediska rozlišení způsobu změny těchto částí; odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, čj. 1 AOs 2/2013-116. Průvodní zpráva k Územnímu plánu hlavního města Prahy tvoří jeho směrnou část, která se neliší od části závazné.

Žalovaný s podanou žalobu nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž argumentoval obsahově stejně, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení (stavebník, jak je dále v odůvodnění i uváděna) ve vyjádření k žalobě uvedla, že s ní nesouhlasí a navrhuje ji zamítnout jako nedůvodnou. Konkrétně poukázala na parametry vjezdu do garáže, které nejsou žádným právním předpisem stanoveny, ohledně napojení stavby na pozemní komunikaci jsou připojovány sousední nemovitosti podle zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pozemních komunikacích*“), pozemek stavby připojen je. Vjezd do garáže není součástí pozemní komunikace, plocha před garáží je ve vlastnictví stavebníka. Ohledně dopravy v klidu uvádí, že OTTP nestanoví nikde parametry parkovacích či odstavných stání, nechává tak prostor stavebníkovi. K výpočtu ploch zeleně uvedl, že není staven v průvodní zprávě k Územnímu plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy, jediným podkladem je Metodický pokyn, podle něhož stavebník postupoval. Výpočet byl proveden na základě podkladů z již vydaných rozhodnutí, ani stavebník, ani stavební úřad nemají prostředky, jak je zjistit jinak, neboť nemají právo vstupovat na cizí pozemky; pokud žalobce namítal, že údaje použité do výpočtu neodpovídají skutečnosti, měl uvést, aby případné odchylky doložil. Ohledně výpočtu hrubých podlažních ploch uvedl, že v řízení byly doloženy výpočty, které pro danou lokalitu vyhovovaly, pokud žalobce s nimi nesouhlasí, bylo na něm, aby své tvrzení prokázal. Součástí usnesení zastupitelstva hlavního města Prahy č. 40/14, které cituje žalobce, je část průvodní zprávy, která při výpočtu koeficientů započítává pouze nadzemní podlaží v bodu 8.2.1, usnesení se týkalo změny Z 1000/00 (usnesení č. 30/86 ze dne 22.10.2009) formou opatření obecné povahy č. 06/2009, v tomto usnesení se schválená průvodní zpráva nezmiňuje. Z hlediska koeficientu podlažních ploch se jedná o směrnou část, ta nebyla upravena ani usnesením zastupitelstva ze dne 14.9.2006, ani ze dne 22.10.2009. Metodický pokyn sice zmiňuje výpočet koeficientu podlažních ploch tak, že do hrubých podlažních ploch se započítávají i podzemní podlaží, tento způsob výpočtu však není závazný, neboť tento pokyn není součástí závazné ani směrné části plánu.

Stavebník dále poukázal na okolnost, že byl po celou dobu provádění v dobré víře, že stavbu realizuje na základě pravomocného stavebního povolení, skutečnost, že je stavební povolení zrušeno, zjistil stavebník až při žádosti o vydání kolaudačního souhlasu (rozsudkem zdejšího soudu ze dne 8.6.2010 z důvodu neexistence v té době platné výjimky z ochrany pro chráněné druhy živočichů, které však následně zastaveno z důvodu, že tyto pozemky nesplňují charakteristické nároky zvláště chráněných živočichů, k čemuž příslušná správní rozhodnutí předložila). V této souvislosti poukazuje na judikaturu týkající se důvěry jednotlivce v rozhodování veřejné správy a soudů.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že příslušným prvostupňovým rozhodnutím byla podle ust. § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*stavební zákon*“), dodatečně povolena příslušná stavba. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání mj. žalobce. Předmětná stavba byla součástí obytného souboru HANSPAULKA – NOVÉ VILY, pro jehož umístění bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby ze dne 20.6.2005 s právní mocí k 16.12.2005, toto

rozhodnutí bylo následně změněno rozhodnutím ze dne 10.10.2007. Původním rozhodnutím z roku 2005 byla na pozemcích umístěna stavba tří bytových domů (MI, MII, MIII) a tří rodinných domů (RI, RII, RIII), včetně napojení na inženýrské sítě a komunikace. Změna územního rozhodnutí spočívala v tom, že u umístěných rodinných domů se měnil počet podzemních podlaží z jednoho na maximálně na tři z důvodu svažitosti terénu. Rozhodnutí o odvolání proti změně územního rozhodnutí bylo následně zrušeno rozsudkem zdejšího soudu, odvolací orgán tak rozhodnutím ze dne 30.8.2012 zrušil rozhodnutí o změně územního rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání. Stavební úřad nové rozhodnutí vydal dne 2.9.2013, které bylo v odvolacím řízení rozhodnutím ze dne 28.4.2014 potvrzeno.

Dále je v odůvodnění uvedeno, že rozhodnutím ze dne 31.10.2008 stavební úřad povolil stavbu bytového domu, neshledal podmínky pro účast občanských sdružení v tomto řízení, jejichž odvolání byla odvolacím orgánem zamítnuta jako nepřípustná, k žalobě podané těmito osobami bylo toto rozhodnutí soudem zrušeno s tím, že občanským sdružením účastenská práva svědčí.

V odůvodnění je dále rozebrána argumentace žalobce v podaném odvolání, jež nepovažoval žalovaný za důvodné. Ohledně zeleně je uvedeno, že žádný předpis neupravuje, že by vjezd do garáže musel být zpevněný, účelovou komunikací může být i nezpevněná komunikace, proto plocha vjezdu může být zahrnuta do plochy zeleně. Ohledně započtení plochy zeleně je odkázáno na Průvodní zprávu k územnímu plánu z roku 1999, a na Metodický pokyn z října 2002 schválený Radou hlavního města Prahy dne 22.10.2002, který však není závazným právním předpisem a postup podle něj není právně vymahatelný; výpočty koeficientu zeleně jsou v doložené dokumentaci provedeny podle tohoto pokynu. Předmětná funkční plocha je pokryta dvěma pravomocnými územními rozhodnutími, a to na stavby „Obytný komplex Hanspaulka“ a „HANSPAULKA – NOVÉ VILY“, podklady prokazující soulad koeficientů zeleně a koeficientu podlažních ploch byly doloženy dne 9.1.2013 a 29.4.2013. Při rozloze funkční plochy OB-C 32523 m² a podlažnosti 3+ je koeficient zeleně 0,55, minimální podíl započitatelných ploch zeleně pro tuto plochu vychází 17888 m², v tabulce doložené do spisového materiálu dne 29.4.2013 je uváděna započitatelná plocha zeleně 17890 m², tedy splnění koeficientu zeleně. Pokud bude žalovaný vycházet pouze z údajů ve vydaných územních rozhodnutích a v doložené dokumentaci k těmto rozhodnutím, lze uvažovat o tom, že v tabulce prokazující soulad se stanovenou mírou využití pro celou funkční plochu OB-C jsou nepřesnosti – např. v údajích o stavbě Obytný komplex Hanspaulka jsou uváděny údaje o vypočtených maximálních hrubých podlažních plochách (13224 m²) a minimálním podílu započitatelných ploch zeleně (14549 m²) vypočtených z rozlohy území a stanovených koeficientů podlažních ploch a zeleně, nikoliv v dokumentaci k územnímu rozhodnutí navrhované a podmínkou č. 8 stanovené hrubé podlažní ploše navrhovaných objektů (13220 m², po změně územního rozhodnutí byla plocha zmenšena o 300 m²), nikoliv o minimálním podílu započitatelných ploch zeleně (14952 m²) podle návrhu v dokumentaci k územnímu rozhodnutí, dále údaje o stavbě „HANSPAULKA – NOVÉ VILY“ ve výši 3038 m² a minimálním podílu započitatelných ploch zeleně 3341 m² vypočítaných z rozlohy území a stanovených koeficientů, nikoliv o v dokumentaci navrhované a podmínkou č. 2 stanovené maximální hrubé podlažní ploše nadzemních podlažních ploch navrhovaných objektů 3042 m². Tyto nepřesnosti však v souhrnu vytvářejí rezervu pro hrubou podlažní plochu 296 m² (13220 – 12920/ - /3042 – 3038/) a rezervu minimálně 403 m² (14952 – 14549) pro započitatelnou plochu zeleně. Z dokumentace ke změně územního rozhodnutí je možné dále posoudit, že navrhována hrubá podlažní plocha objektů RI a RIII je o 60 m² menší a započitatelná plocha zeleně pro tyto objekty o 91 m² větší, než je uvažováno v tabulce HNV doložené ve spisovém materiálu.

V odůvodnění je dále uvedeno, že se žalovaný ztotožnil se závěrem stavebního úřadu, kdy je pro výpočet vycházeno z hodnot stávajících zkolaudovaných staveb a staveb připravovaných. Lze usuzovat, že ve výpočtech bylo uvažováno pouze s údaji z územních rozhodnutí a dokumentaci pro územní rozhodnutí. Je třeba vycházet z presumpce správnosti vydaných stavebních povolení a následných kolaudačních souhlasů. Skutečné údaje o hrubé podlažní ploše a započitatelné ploše zeleně u staveb zrealizovaných a zkolaudovaných v rámci obou souborů staveb však nelze ze spisového materiálu posoudit. Požadavek na zjištění např. plochy zeleně u jednotlivých realizovaných staveb je prakticky nesplnitelný, údaje o hrubých podlažních plochách jsou u staveb s jednoduchými půdorysy orientačně nekontrolovatelné, údaje o nepravidelných plochách zeleně jsou však většinou nepřekontrolovatelné, z tohoto důvodu je možné v daném případě připustit, že se ve výpočtech vychází pouze z údajů z územních rozhodnutí a dokumentace k nim.

Dále je v odůvodnění rozebrána druhá odvolací námitka týkající se výměry hrubé podlažní plochy, kdy platný územní plán hlavního města Prahy byl schválen dne 9.9.1999 usnesením zastupitelstva, a obsahuje dvě části – závaznou a směrnou, závazná část byla vyhlášena vyhláškou č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy a následně jejími změnami, které byly po účinnosti nového stavebního zákona vydávány formou opatření obecné povahy. Směrná část územního plánu obsahuje mj. regulativy prostorového uspořádání, doporučující míru využití území, přičemž mírou využití území se podle kapitoly 8.2 Průvodní zprávy územního plánu z roku 1999 rozumí stanovení maximálních koeficientů zastavěných ploch, hrubých podlažních ploch, maximálního počtu nadzemních podlaží a minimálního koeficientu zeleně. Směrná část územního plánu žádnou vyhlášku nevydávala, byla účinná od stejného okamžiku jako její závazná část. Podle regulativů prostorového uspořádání v Průvodní zprávě územního plánu je koeficient podlažních ploch podíl maximální hrubé podlažní plochy objektů k ploše území a stanovuje kapacitu zástavby v nadzemní části objektů, hrubá podlažní plocha se pro tento účel stanoví součtem hrubých podlažních ploch ve všech nadzemních podlažích, vypočtených z vnějších rozměrů budov a počtu nadzemních podlaží. Odlišný způsob výpočtu hrubých podlažních ploch (se započítáváním částí hrubých podlažních ploch podzemních podlaží využitých hlavní funkcí a hrubých podlažních ploch podlaží částečně zapuštěných do svahu) byl sice stanoven v Metodickém pokynu z října 2002, schváleném radou usnesením ze dne 22.10.2002, nejde však o závazný právní předpis a postup výpočtu hrubých podlažních ploch podle něho je právně nevymatelný, obdobný způsob výpočtu je stanoven v upraveném znění textové části směrné části územního plánu hlavního města Prahy – v regulativech prostorového uspořádání v kapitole 8.3, tento postup je podle názoru žalovaného právně nevymahatelný. tomu by nasvědčovala i připravovaná změna závazné textové části územního plánu, jejíž zadání bylo schváleno usnesením zastupitelstva ze dne 12.12.2013.

Konkrétně je dále v odůvodnění uvedeno, že při rozloze předmětné funkční plochy OB-C 32523 m² je koeficient podlažních ploch 0,5, maximální kapacita funkční plochy pro tuto plochu vychází 16262 m², v tabulce doložené do spisu je uvedena započitatelná plocha zeleně 16262 m², což znamená splnění stanoveného koeficientu podlažních ploch; v dokumentaci je doložen výpočet prokazující splnění maximální kapacity funkční plochy a minimálního podílu započitatelných ploch zeleně pro předmětný pozemek bytového domu RII, při výměře pozemku 925 m² vychází maximální kapacita hrubých podlažních ploch 463 m² a minimální podíl započitatelných ploch zeleně 509 m², v dokumentaci k dodatečnému povolení je hrubá podlažní plocha nadzemních podlaží 456 m² (koeficient podlažních ploch vychází 0,49) a podíl započitatelných ploch zeleně 512 m² (koeficient zeleně vychází 0,55).

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

V dané věci je vedena polemika mezi účastníky řízení (a zúčastněnou osobou jako stavebníkem) vedena v téže poloze, jako v odvolacím řízení správním, a to o výpočtu koeficientu zeleně a způsobu výpočtu koeficientu podlažních ploch, resp. zda do hrubých podlažních ploch zahrnout i podzemní podlaží, či nikoliv.

K oběma žalobním bodům soud nejprve obecně uvádí, že příslušná rozhodovací činnost v oblasti veřejné správy musí vycházet z toho, že práva a povinnosti nepodřízeným subjektům lze ukládat pouze zákonem nebo na jeho základě. Pokud určitou úpravu zákon nezná, nelze rozhodnout tak, že by se taková povinnost mohla úředním (správním) rozhodnutím uložit, neboť takový postup není možný. Toto konstatování je nutné vztáhnout k celému obsahu podané žaloby.

Konkrétně je pak nutné uvést, že zákon nikde nestanoví, jak má vypadat příjezdová plocha ke garáži, tedy nezakazuje obecně úpravu takovou, že takový příjezd bude řešen po zeleni, která tak bude plnit funkci zeleně pro výpočet příslušného koeficientu (a jak bylo stanoveno podmínkou č. 3 vydaného stavebního povolení, kterou žalobce považuje za nezákonnou). Výklad jiný by omezoval stavebníka uložením povinnosti, která neplyne ze zákona, a takové rozhodnutí by z tohoto důvodu nemohlo obstát, pokud by proti němu brojil stavebník.

Napojení stavby (resp. pozemku) na komunikaci, které zmiňuje žalobce v žalobě, tak není tímto postupem nijak znemožněno, neboť se posuzuje stavba (i s pozemkem) jako celek, která napojení na komunikaci má. Jak bude řešena přístupová cesta k jednotlivým částem staveb na pozemku, na němž se stavba jako komplex nachází, ve směru, v jakém uvádí žalobce, žádný právním předpisem stanovena není, proto ji nemůže stavební úřad nutit stavebníkovi ve vydaném povolení.

Rovněž odkaz na ust. čl. 10 odst. 3 vyhlášky o OTHP není v dané věci z téhož důvodu aplikovatelný, neboť tato vyhláška nikde nestanoví povinnost, že by zařízení pro dopravu v klidu nemohla být realizována na travnatém povrchu. Proto je příslušná úprava na úvaze jednotlivého stavebníka.

V tomto žalobním bodu pak žalobce napadá výpočet plochy zeleně, který rovněž zákonem stanoven není. Je tak nutné při jeho zjišťování vycházet z reálně proveditelných podkladů, kterými jsou příslušná správní rozhodnutí, jimiž byly jednotlivé stavby v území povoleny. Soud souhlasí s žalovaným, že není možné tyto hodnoty zjišťovat jiným způsobem, neboť k tomu nemá veřejná správa ani stavebník žádné zákonné pravomoci (např. vstupu na cizí pozemky). Metoda, kterou uvádí žalobce (letecká fotodokumentace, nahlížení z ulice), je sice z teoretického hlediska možná, podle názoru soudu je však zjištění pomocí vydaných pravomocných rozhodnutí přesnější, ověřitelnější a správnější. V této souvislosti je nutné uvést, že každá stavba v příslušném území musí projít příslušným schvalovacím řízením, kdy se ověřuje, jak byla realizována a provedena. Obecně je tak nutné uvést, že provedení stavby (tedy včetně plochy zeleně) musí odpovídat příslušným pravomocným povolením (územním i stavebním), aby stavba mohla být užívána. Pokud tedy stavebník nebo stavební úřad z údajů

zjištěných z těchto podkladů vychází, nejedná se tak o žádnou svévoli, ale o ověřitelný a kontrolovatelný postup. Pokud jiný postup zákonem stanoven není, lze uvést, že postup, který byl zvolen, soud považuje za adekvátní.

Postup, který uvádí žalobce, je podle názoru soudu možný v případě, kdy podklady (údaje) zjištěné podle pravomocných rozhodnutí, jsou konkrétně zpochybněny. V tom případě ale podle názoru soudu musí žalobce konkrétně takové zpochybnění provést, a rovněž jej hodnověrně osvědčit (např. právě leteckým snímkováním, pokud je z něj tato skutečnost patrná). Pokud tak konkrétně neučiní, nemůže úspěšně takto zjištěné údaje zpochybňovat.

V daném případě pak je v odůvodnění rozhodnutí, na které soud pro úplnost odkazuje, konkrétně proveden výpočet příslušného koeficientu zeleně, takže je patrné, že na konkrétní námitku v rámci podaného opravného prostředku ve správním řízení bylo reagováno a ta byla konkrétním výpočtem vyvrácena.

Skutečnost, kdy žalobce uvádí, že některé z územních rozhodnutí bylo napadeno žalobou, pak nemůže být pro shora uvedený postup významná. I rozhodnutí, které je napadeno žalobou ve správním soudnictví, je v právní moci (pokud není rozhodnuto soudem o přiznání odkladného účinku žaloby), a je tak možné z něj jako z podkladu v obecné rovině vycházet.

Ve druhém žalobním bodě žalobce napadá výpočet hrubých podlažních ploch pro dané území, kdy žalobce uvádí, že by se do této plochy měla započítávat nejen nadzemní podlaží, ale rovněž plochy podlaží podzemních využitých hlavní funkcí a částečně zapuštěných do svahu, přičemž tento svůj názor opírá o průvodní zprávu k územnímu plánu hlavního města Prahy, která byla schválena po své změně zastupitelstvem obce dne 14.9.2006, a o metodický pokyn k územnímu plánu.

Podle názoru soudu tyto akty nelze použít při výpočtu, neboť tato část (změna) průvodní zprávy nebyla nikdy následně schválena jako právně významná část příslušného předpisu, a proto tak na jejím základě nelze ukládat povinnosti stavebníkovi (jednalo se o přílohu usnesení zastupitelstva o změně územního plánu, která takové právní účinky nemá, a která následně v této podobě nebyla vydána formou opatření obecné povahy podle stavebního zákona č. 183/2006 Sb.; v důvodové zprávě a příloze k tomuto usnesení ze dne 14.9.2006 je pak uveden bod 8.2.1. který výpočet vymezuje shodně, jako ve znění, které použil žalovaný). V tomto směru je nutné podle názoru na tyto postupy nahlížet v tom smyslu, že nejde pouze o postup veřejné správy ve vztahu dovnitř (aby mohla být závazná doporučení či vnitřní předpisy), ale o rozhodování o ukládání povinností stavebníkovi příslušným správním aktem (povolením), které lze ukládat pouze zákonem a na jeho základě. Je tak nutné vycházet z původní průvodní zprávy ke směrné části územního plánu (neboť tato část územního plánu se podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb. nevydávala žádnou vyhláškou, proto je nutné vyjít aspoň z příslušné průvodní zprávy, která určitý postup stanoví, a jako taková byla schválena společně se závaznou částí územního plánu jako právním aktem, který povinnosti na základě zákona stanoví). V právní rovině tak situace zůstala stále stejná, a způsob výpočtu hrubých podlažních ploch se nezměnil, a to ani následnými právními akty (opatřeními obecné povahy), které mají být vydávány po nabytí účinnosti stavebního zákona (tedy zákona č. 183/2006 Sb.), a pouze ty tak mohou stanovit právem vymahatelný postup ve vztahu ke stavebníkovi (tedy postup změnit). Pokud tedy stavebník a stavební úřad vycházeli z výpočtu podle původní průvodní zprávy ke směrné části územního plánu (když jiný právně vymahatelný postup nebyl stanoven), nedopustili se žádného nezákonného postupu, neboť postup, který uvádí žalobce,

nebyl upraven právním předpisem (zákonem nebo na jeho základě jiným právním aktem). Pokud žalobce odkazuje na určitý metodický pokyn, pak tento metodický pokyn není právně závazný, a je tak o něm možné uvést totéž, co bylo obecněji shora uvedeno k první žalobní námitce týkající se plochy příjezdu ke garáži – takový pokyn není závazný a stavebníka tak nelze nutit, aby jej dodržoval. V této souvislosti lze pouze v diskusní rovině vyjádřit znepokojení, že tak podstatná otázka pro územní plánování v hlavním městě Praze (jakou je výpočet hrubých podlažních ploch jako základní ukazatel zastavěnosti příslušného území) je upravena tak nedostatečným způsobem, nicméně v rovině právní podle názoru soudu žalovaný jako vykonavatel veřejné správy ve správním řízení nijak nepochybil, když vycházel ze shora uvedeného znění průvodní zprávy k územnímu plánu.

Vzhledem k této skutečnosti tak nelze vycházet z výpočtů, které v žalobě konkrétně prováděl žalobce, neboť tyto výpočty shora uvedenému postupu neodpovídají. Žalovaný v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí provedl sám výpočet příslušného koeficientu (s nímž žalobce nesouhlasí, nikoliv však z důvodu jeho nesprávnosti, ale z důvodu odlišného postupu při výpočtu koeficientu, jinak proti němu námitky nemá), přičemž vycházel z úpravy, kterou soud považuje za souladnou s příslušným územním plánem, když počítá rovněž s nepřesnostmi, které rovněž hodnotí, a i tak dochází k výsledku, že příslušná stavba je v souladu s příslušnou územní dokumentací. Soud tak na tuto část odůvodnění v podrobnostech odkazuje, když postup, který byl při výpočtu použit, považuje za souladný s územním plánem.

Soud tak uzavírá, že neshledal nedostatečné zdůvodnění hodnocení této námitky žalobce ve správním řízení, když na ní bylo reagováno a byl proveden konkrétní výpočet podle pravidel, která odpovídala schválenému územnímu plánu. Výpočty, které v žalobě provádí žalobce, tomuto postupu neodpovídají, proto dochází k jiným výsledkům.

Soud tak neshledal, že by žalovaný na konkrétní námitky žalobce nereagoval, a není tak namístě vycházet z právního názoru, který uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6.8.2009, sp. zn. 9 As 88/2008), jehož se žalobce dovolává.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Výrok o náhradě nákladů zúčastněné osoby je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud této osobě žádnou povinnost neukládal, náklady řízení jí tak nemohly vzniknout.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. září 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Lazecká